

Portugália, Szőlész-borász mérnök Bsc., 2018

Már gimnáziumban is hallottam a barátaimtól, családomtól az Erasmus programról és már akkor vonzónak éreztem ezt a lehetőséget, bíztam benne, hogy ha egyetemista leszek találok én is rá lehetőséget.

Az első év befejezése után egy balatoni borászatnál kaptam munkát, ahol kis betekintést kaptam leendő szakmában dolgozó emberek munkával töltött mindennapjaiba. Tulajdonképpen ekkor szakadtam ki először úgy az otthoni védett családi létből, hogy napról-napra egyedül kellett megállnom a helyem. Azt hiszem ekkor érlelődött meg bennem a külföldre való utazás/ illetve egy egyetemi félév erejéig a kiköltözés gondolata, mind szakmai mind magánéleti szempontokból úgy éreztem itt az idő: belevágnék.

2017 szeptemberében elkezdtem a 3. félévemet. Természetesen nagyon lefoglalt az új félév megszervezése, kezdése. Már javában zajlott az a tanév mikor az Erasmus programra való jelentkezés újra a felszínre került: egy szaktársammal együtt úgy döntöttünk, hogy utána járunk a lehetőségeknek.

Október lehetett amikor bementünk a külügyi irodába az egyetemen és annyit kérdeztünk: „Hol lehet szőlész- borásznak tanulni angolul Erasmus programmal?”. Hamar kiderült, hogy tulajdonképpen valószínűleg a legkézenfekvőbb megoldás Portugália lesz. Még éppen időben voltunk ahhoz is, hogy pótjelentkezéssel beadjunk mindent, úgyhogy nem hezitáltunk, novemberben már a viseui egyetem tárgylistáját nézegettük. Mire kettőt pislogtunk- az őszi félév hajtása, munkája, a szükséges dokumentumok elkészítése, leadása, egy vizsgaidőszak sikeres elvégzése után, egyszer csak előttem állt a nagy kaland: Portugáliába, Viseuba utazom!

Ám a kaland csak ez után kezdődött igazán.

Nagyon nehéz szavakba önteni mindazt, amit az elmúlt félév adott és jelentett. Összességében azt gondolom az egyik legnagyobb és legbonyolultabb félévemem vagyok túl. Megtanultam, hogy minden átmeneti; pillanatok, érzések, emberek, virágok. Sok kihívással kellett szembenéznem: megoldani a lakhatásomat, a kinn tartózkodáshoz, a mindennapokhoz szükséges feltételeket megteremteni, megismerni az „új világot”, beilleszkedni egy számomra eddig teljesen idegen ország szokásvilágába, és mindezt

Portugália, Szőlész-borász mérnök Bsc., 2018

egyetemistaként Erasmus ösztöndíjasként azért kicsit védetten, „biztosítókötéssel”. Olyan jó életünk volt! Idegenek váltak barátokká; néha még az is megesett, hogy barátokból idegenek lettek. S minden kétség és bánat, megoldhatatlannak tűnő probléma ellen, -bár a családuktól, korábbi kapcsolatainktól távol voltunk- mindig találtunk segítséget!

Megtanultunk koncentrálni a jóra. Megmártózni a pozitív „energiákban”, ezáltal is jobb emberekké válni a világban. Megtanultunk alkalmazkodni, jobban tolerálni másokat, új helyzeteket. Azt hiszem, ezek az érzések minden Erasmus-os diákban megfogalmazódtak.

Ami viszont a miénket egyedivé tette, Viseu... Viseu Portugália szívében található, Portótól alig 100 km-re egy „kisebb” nagyváros, most már egy picit otthon mindnyájunk számára. Minden kalandunk itt történt vagy innen indult. Maga a város nagyon barátságos, kedves, bájos. Persze az ördög nem alszik, de alapvetően egy biztonságos település; úgy is éreztük semmi baj nem is érhet minket ott. Ez így is volt. Számtalanszor sétáltam haza egyedül éjjel, semmiféle atrocitás nem ért.

Mi Erasmus-os diákok a nem a központban laktunk, hanem a központ körül újonnan épült „modern gyűrűben”. Ez nagyon jó volt több szempontból is: az egyetem bárkinek maximum 10 perc gyalog-távolságra volt; boltok, bárók, szórakozóhelyek szintén.

Én az agráregyetemre jártam. Abban az iskolában összesen 3 Erasmusos hallgató volt rajtam kívül: 2 másik magyar hallgató és egy török lány. Az iskola kicsi, de nagyon barátságos és meglepően jól felszerelt. Nem csak a környezet, de az emberek is hihetetlenül kedvesek voltak. (Ez egyébként általában igaz a portugálokra, hogy nagyon nyitottak és barátságosak.) Az óráink a legtöbb esetben portugál diákokkal volt együtt, portugálul, viszont a tanárok mindig igyekeztek elmagyarázni nekünk mindent angolul is.

Az egyetem egyébként biztosított heti kettő portugál nyelvórárt is, amit nagyon hasznosnak tartottunk, hiszen a városban nem mindenki beszél angolul, sőt! Így igen jól jött, hogy tudtunk alap dolgokat és a félév végére már a hétköznapi szituációkban meg tudtuk értetni magunkat.

Ami nekem mindenképpen kiemelendő pozitívum volt az ottani képzésben, hogy rendkívül gyakorlatias volt. Míg az itthoni egyetemen sokszor érzem úgy, hogy az elméleti

Portugália, Szőlész-borász mérnök Bsc., 2018

anyag már-már elnyomja a praktikumot; kint ez éppen fordítva volt. Az agráriskola körül számos földterület található, gyümölcsöstől, olajfa-ligetig, a többféle szőlőültetvényeken át, szinte mindenből legalább egy picit, amiről szó esik a képzés során. Hacsak nem esett az eső a gyakorlati órák kint zajlottak ezeken a területeken. Különböző művelésmódokat sajátíthattunk el, figyelhettünk meg; a növényvédelemmel kapcsolatos óvintézkedéseket ismerhettük meg gyakorlatban is stb. Az iskolán belül arra is volt lehetőségünk, hogy különböző borokat kóstoljunk, sőt több Viseuhoz viszonylag „közelebbi” Douro-völgybeli borászatba is elvittek bennünket, ami számunkra nagyon tanulságos és óriási élmény volt, hiszen ezáltal még jobban megismerhettük a portugál borkultúrát is.

Az egyetem az Erasmusos hallgatóknak számos programot szervezett, legtöbbször együtt portugál diákokkal is. Többek között kirándulásokat például a környező hegységekbe vagy akár a fővárosba, Lisszabonba. Elmondhatom, hogy abszolút nyitottak voltak felénk „idegenek” felé, így a pezsgő egyetemi életben is volt részünk, kötöttünk új ismeretségeket, barátságokat, felejthetetlen élményekben volt részünk.

Ezek mellett, volt időnk magunknak is szervezni több „túrát” is Portugálián belül és Spanyolországba is. Minden nagyon könnyen megközelíthető volt.

Úgy gondolom, amellet, hogy rengeteg időnk volt pihenni, szórakozni, utazni mégis sokat tanultunk és tapasztaltunk. Külföldön élni, idegen nyelveket tanulni és beszélni (szakmai szempontból is), valamint nem utolsó sorban rengeteg új emberrel találkozni, adaptálódni a közegbe...

Nagyon jó lehetőségnek tartom az Erasmus programot, nem is értem miért nem jelentkeznek többen. Portugáliát, ezen belül Viseut pedig látni kell és tapasztalni. Egy beszámoló sem írhatja le azt a hangulatot, azokat az élményeket, amiket kint átéltünk.